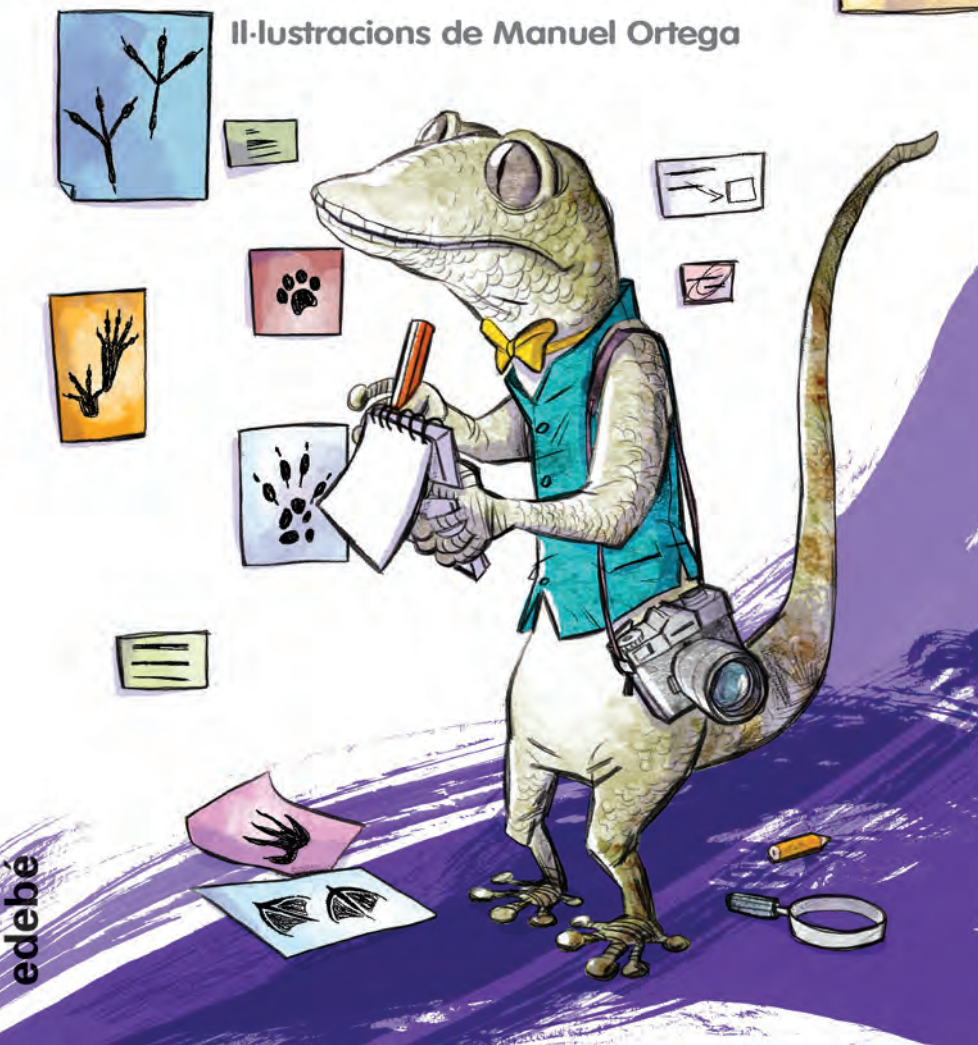

Deu mascotes i un drac

RICARD RUIZ GARZÓN

Il·lustracions de Manuel Ortega

Deu mascotes i un drac

RICARD RUIZ GARZÓN

Deu mascotes i un drac

Il·lustracions de Manuel Ortega

edebé

© Ricard Ruiz Garzón, 2019
Autor representat per The Ella Sher Literary Agency
© Il·lustracions: Manuel Ortega

© Ed. Cat.: Edebé, 2019
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora: Elisenda Vergés-Bó
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, setembre 2019

ISBN: 978-84-683-4530-7
Dipòsit legal: B. 14106-2019
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A les meves tres mascotes:
el Rayo, el Frankie i La Gata Christie*

Índex

1. Miss Emily Parrot	9
2. War Dog	25
3. Vera Turtle.....	41
4. «GuineaPhil»	53
5. General Mac	65
6. Tony Cat	77
7 i 8. Els Rogers	93
9. Ed Fish	111
10. L'Agatha.....	127
Epíleg	143
Will Gecko	143
Espinosa	161

1

Miss Emily Parrot

- **Edat:** 19 anys.
- **Color:** Verd amb taques blanques.
- **Espècie:** *Myiopsitta monachus* (cotorra comuna).
- **Mides:** 29 centímetres, 900 grams.
- **Propietària:** L'Alícia, una nena de nou anys massa amiga dels experiments.
- **Diagnòstic:** Nervis i estrès causats per les bretolades que li fa l'Alícia.
- **Tractament:** Se li recepten unes infusions i se li deixa un navegador via satèl·lit perquè pugui volar, viatjar i distreure's lluny de casa (i lluny de les malèvoles mans de l'Alícia).

Ai, Mare de Déu, inspector! Tan bona agent que és, la nostra doctoreta! I sempre tan elegant, amb la bata blanca i els cabells de punta! Qui hauria de voler-li cap mal? I miri que hi ha dropos, pel món, això també és cert. Jo mateixa, si obrís el bec, li podria dir quatre coses sobre això. Veu aquestes plometes que porto mig socarrimades? Doncs són cosa de l'Alícia, la meva propietària! M'hi he posat quatre draps, per tapar-les, que una quan vol sap posar-se maca, oi? Miri vostè, tan posadet que va, amb l'armilla i el llacet! Però digui, digui, ja té cap sospitós? Va bé, el cas? I se sap res de la superjoguina? Res?

Ai, és clar, secret de sumari. Doncs no pateixi, que si vostè no parla ja ho faré

jo. A mi parlar m'encanta, què vol saber? Com vaig conèixer la doctora? Quin remei va receptar-me? O millor li dic de qui sospito jo? Perquè jo no vull malparlar de ningú, Déu me'n guard. Però alguna idea sí que tinc, que aquí, qui no corre, vola.

Miri l'Alícia, la meva propietària, tan maca com era... I les carones que em feia, i com jugàvem i rèiem plegades... I ara que ha crescut i es dedica a la maleïda química, quin maldecap! L'altre dia, per exemple, no se li va acudir res millor que posar-me en un trenet elèctric. I després, fer-me passar per un cercol de foc. Un cercol en flames! Amb benzina! Que s'ho pot creure? Però si encara tinc mitja cresteta socarrada!

Ai, perdoni que estigui tan nerviosa. Si jo als cadellots ja els adoro, ja. Pregun-

ti-ho al Phil, la bona relació que tenim. Ens creuem sovint, en sortir, i fem apostes sobre la nova joguina que ens té a tots ben capficats. Bé, ara ens preocupa més la pobra Espinosa, és clar... Al Phil també, segur. I això que tu sempre aquestes gorrotes tan vulgars, malgrat que és gairebé un senyor conillet d'Índies. Ha millorat molt, el Phil, amb la doctora. Al principi feia por i tot. De vegades, ai, es deixava anar una miconna amb la neteja, taquetes de gelat i tot, li he vist jo al llo! O les dents, aquestes dentotes que té, Mare de Déu, que això s'ha de raspallar fort, que es va posant groc! Però ha millorat, i tant, tothom millora amb la doctora. Una santa, que és. Ai, la meva Espinoseta!

I no fa fàstics a ningú, eh? Miri la Vera, o els Rogers, que ja em dirà com li paguen la visita, si van sempre amb la mateixa roba. Nets, oi? Però vestidets sempre igual, que sembla que no tinguin res més a l'armari. I la Vera sempre fent tard, quin vici! Que ja sabem que la pobra és més lenteta, això de ser una tortuga i dur la casa a sobre no ha de ser fàcil, però per alguna cosa li va deixar l'Espinosa el patinet aquell, no? Si ja ho dic jo, només que tothom s'hi esforçés una mica tot seria molt més senzill...

Perquè... Vostè deu saber que jo també vaig tenir un problemeta amb la doctora, oi? I és clar, l'hi deuen haver dit, si a la gent li encanta fer-la petar. No res, una baralleta d'amigues. I què vam fer?

Doncs parlar-ne, com Déu mana. I què havíem de fer? Res, res, si ja ho teníem mig oblidat. Tan amigues. Ai, les ganes que tinc jo d'abraçar l'Espinosa! Ai!

Perdoni, que m'emociono...

Bé, ja veig que vostè és un senyor i no pregunta res, però l'hi diré igualment. Sí, i tant, inspector, jo l'hi explico, que no tinc res a amagar. Millor que ho senti per mi... Perquè vostè no ho sap, però a més d'un l'empenya que jo sigui la pacient més antiga de la doctora. La seva primera clienta! Quatre anys juntes, des que va arribar al seu cau! I que encara hagi d'anar sentint segons què... Fàstic, em fan els xafardejos, ja l'hi dic. Més fàstic que l'escaoiola remullada. Per què a la gent li agrada tant el safareig?

Perquè si es tracta d'anar parlant... Bé, jo també podria fer-ho, oi? Miri les joguines de l'Espinosa, les andròmines aquestes amb tants de cables i tanta llum... Doncs jo no ho acabo d'entendre, què vol que li digui. Els alevins sí, ells ho treuen tot d'InterPet. Que si una subscripció al Netfly aquell, que si tutorials per pelar pipes, que si els Lloros d'OT... Jo ja ho veig bé, però és que soc gran, sap? A la meva època no hi havia tanta falòrnia i també sabíem divertir-nos. I una mica de modernitat ja m'agrada, i tant, però sense passar-se, oi? Que tot ha de tenir uns límits, caram, que jo veig cotorretes que ja gairebé no tenen ni ungles, de tanta estona que passen tocant la pantalla...

I miri que vaig dir a la doctora, quan començava: «Aquests trastos no són perillosos, Espinoseta?».

I ella em va respondre: «Als humans els fan servei. Ens aniran bé».

I dit i fet. Ja veu fins a on hem arribat, que tenim pantalles fins i tot a les peixeres. I miri que això a l'Ed li va bé, per als seus acudits, però... Ai, jo no l'hi nego, inspector, que a mi el GPS m'ha revifat. Feia segles que no volava a l'aire lliure, per por de perdre'm en aquesta ciutat tan gran. Tu diràs, tants anys a la gàbia... M'espantava, ves.

Natural, oi? Però ara, malgrat el reuma, faig les meves voltetes, d'una palmera a l'altra, i faig excursionetes, quin goig. Escric les destinacions al navegador, se-

gueixo les instruccions i... via lliure! Fins i tot m'he descarregat una guia turística, quina meravella. Tot sovint, és cert, he de tornar corrent perquè l'Alícia no em tanqui la finestra i em deixi al carrer, però quin plaer. És el paradís, que Déu em perdoni per dir-ho així.

Mig enganxada que hi estic i tot, ai. Per això ens les vam tenir amb la doctora, oi? Ella em va receptar la carraca aquesta per distreure'm de la meva Alícia, que ja feia les primeres rebequeries. Bé, bretolades, oi? Coses de mala peça, de poca vergonya, que va ser regalar-li el pare el joc aquell de química i a mi només veure'l em van venir uns fogots... Vaig parlar-ne amb l'Espinosa i ella em va ajudar amb camamilles, però l'Alícia no tenia atura-

dor. I un dia, de sobte, va la nena i demana als pares cola, líquid de lentilles i bicarbonat. Vostè sap què fa la mainada d'avui amb tot això, oi?

Ai, doncs fan *slime*! *Slime* d'aquest del dimoni, que és una mena de moc de gorilla que s'enganxa pertot arreu! Allò va ser un infern, inspector. L'Alícia em posava a sobre aquella substància, la ficava per entre els barrots de la gàbia... I em desmaiava i tot, quin patir! Va ser aleshores quan la doctora, beneïda sigui, va reforçar els seus remeis. I va millorar l'abast del GPS, per poder tenir més hores de vol. I Déu escanya, però no ofega, oi? Perquè vaig veure el cel, inspector, i vaig poder venir més a la consulta, i visitar les amigues, i pujar a les teulades... Massa humans, s'hi

veuen, des d'allà dalt, però de tan amunt són gairebé com insectets.

Ai, perdoni, que si parlo de menjar potser li vindrà gana... Insectes no, però oi que voldrà unes pipetes? No? Sempre en porto a la bossa, per picar. Segur que no? Miri que són sense sal... Molt bé, molt bé, no faci aquesta cara. Ja les guardo. Quin caràcter!

En fi, l'hi acabo d'explicar: la cosa és que jo volia més hores de vol, però l'Espinososa no... Bé, que m'ho va rebutjar. Va dir que ni parlar-ne, que tota medicació és dolenta si se n'abusa. I sí, potser m'havia deixat anar, però... Ai, Déu meu, dona'm forces... Em fa vergonya explicar-ho, inspector, jo... La doctora tenia raó, pobrissona. I potser alguna veueta sí

que se'm va escapar. Era l'hora de sopar i tenia gana, com ara. I ja veu que tinc la veu aguda, i el cert és que em vaig empi-par, per això em van sentir les veïnes.

I sí, vaig demanar-li més hores. I quan vaig veure que ella s'hi negava, alguna paraula lletja potser vaig deixar anar. I també és possible que li demanés informació sobre la superjoguina, ja posats... Que Déu em perdoni, no n'estic pas orgullosa. Però hi vaig tornar, vaig tornar a venir a la nit, malgrat el fred, per aclarir-ho tot. Hi vaig tornar, vaig trucar a la porta, vaig passar... i l'Espinosa ja no hi era. L'únic que vaig trobar al seu escriptori és aquesta noteta que té vostè allà, la que hi diu:

Busqueu-me en el drac.

Que és estrany, oi? Vostè sap què vol dir, inspector? De quin drac parla? Deu ser una nota de rescat? Han mirat si és la lletra de la doctora? O si té res a veure amb la superjoguina? Perquè no sap vostè com frisem, sense saber res del nou invent...

Ja no sap una ni què pensar, ai... I a sobre ara aquest fred tan dolent, que se't fica al cap i que no marxa... Jo, d'entrada, vaig creure que tot plegat era una brome-ta i no hi vaig donar importància. Però més tard, en veure que la doctora no apareixia, ja vaig denunciar-ho. Ningú ha tornat a veure la pobra Espinosa, aquesta és la meva creu. Tot plegat va passar divendres, divendres de la setmana passada a les deu de la nit. I l'endemà, quan va venir vostè i me'n vaig recordar, vaig dur la nota

a les autoritats. Quina manera de despistar-me, no haver-ho fet abans! L'hi hauria d'haver donat de seguida, ves...

Ai, inspector, em mira d'una manera... Ni que jo fos un mal bitxo. No deu creure que hi tinc res a veure, en aquesta desgràcia, oi? Si jo d'aquestes coses no hi entenc. Ai, digui, digui: per què m'ha citat a mi la primera? És per la meva antiguitat com a clienta, oi? No em deu fer, vostè, sospitosa... Ai, Mare de Déu, quina angúnia! A la meva edat, com una delinqüent! Ai, que se me'n va el cap... Que m'ofego, inspector, que caic... No em deu voler detenir, oi que no? Ai, que no veu que ho estic passant fatal? No m'ajudarà? Ai, ai, necessito més aire... Obriré la finestra, així, ai... Ai, aire, ai, ai...

